

[Udenrigsministeren.]

ministerudvalgets overvejelse. Også indenfor ministerudvalget er man klar over, at udviklingen i Europa er gået frem med så stærke skridt, at overvejelser om Europarådets organisation og tilknytning til den udvikling, der har fundet sted, er påkrævet. Europarådet har haft sin store betydning for denne udvikling; de europæiske nydannelser, som f. eks. Schuman-planen, er inspireret gennem samarbejdet i Strasbourg.

Det spørgsmål, der rejser sig, er, hvorledes de forskellige europæiske nydannelser og eventuelle andre kommende organisationer af lignende art kan finde deres plads enten indenfor eller ved siden af Europarådet, uden at der opstår dobbeltarbejde eller rivalisering, og således at maskineriet kan arbejde med den størst mulige effektivitet. Forholdet til OEEC og virkningerne af NATO-organisationens stadig stærkere udbygning vil også kunne udøve sin indflydelse.

For Europarådets fremtid vil Storbritanniens holdning blive af væsentlig betydning, og fra mange sider har man set med bekymring på den tilbagetrukne holdning, England synes at indtage. Det var derfor værdifuldt og styrkende for Europarådets fremtid, at den britiske udenrigsminister Eden på ministerkomiteens sidste møde fremsatte et forslag, der viste, at Englands vilje til et samarbejde med kontinentet ikke er blevet svækket, og som indeholdt nye ideer til Europarådets omdannelse og fremtidige organisation.

Forslaget går i korthed ud på at bevare Europarådet som det centrale punkt for det europæiske samarbejde og knytte eller indarbejde de nydannede såkaldte specielle autoriteter, som f. eks. forudset i Schuman-planen og det europæiske forsvarsfællesskab, i Europarådet. Europarådets institutioner skulle kunne tjene som organer for disse nydannelser. Derved ville man opnå, at Europarådet ikke gled i skyggen, men stadig bevarede en central plads og blev i stand til at stille sin allerede bestående organisation til rådighed for de specielle autoriteter.

På ministerkomiteens møde gav jeg udtryk for glæde over dette initiativ og specielt over, at det kom fra engelsk side, idet jeg udtrykte den opfattelse, at det vesteuropæiske samarbejde ikke kan undvære England, men at England heller ikke kan være tjent med at stå fjernt og ligegyldigt overfor dette samarbejde. Den engelske plan er nu blevet nærmere udarbejdet i enkeltheder og vil komme til behandling i slutningen af denne måned.

Planen rejser et problem af særlig betyd-

ning for Norden. Såfremt Europahæren bliver til virkelighed og knyttet til Europarådets institutioner, er det blevet tilkendegivet, at Sverige må tage under overvejelse, om det under disse vilkår kan forblive i Europarådet eller må søge en løsere tilknytning til samarbejdet. Årsagen hertil er, at Sverige frygter, at en sådan sammenkædning vil være uforenelig med Sveriges almindelige udenrigspolitiske linie. I det engelske forslag indeholdes en bestemmelse om, at § 1 d i Europarådets statut, der forbyder Europarådet at beskæftige sig med militære spørgsmål, skal forblive i kraft, idet det er tanken, at kun de medlemsstater, der er repræsenteret i Europahæren, skal deltage i overvejelser af disse spørgsmål, og at det ikke skal kunne ske, når alle 15 medlemsstater deltager enten i forsamlingens eller ministerkomiteens drøftelser. Denne indrømmelse til den svenske opfattelse har dog ikke kunnet ændre det svenske synspunkt. I Danmark vil vi se med stor bekymring på en svensk udtræden af Europarådet, og da forhandlingerne om Europahæren endnu ikke er afsluttet, og der således endnu ikke foreligger nogen vedtaget traktat, vil det efter vor opfattelse også være for tidligt at tage stilling til spørgsmålet om dens forbindelse med Europarådet. Efter vor vurdering vil det derfor være mest anbefalelsesværdigt at søge at udarbejde reglerne for tilknytning til Schuman-planen, der ikke vil volde nogen vanskeligheder for Sverige, og derved prøve den nye og, som jeg synes, værdifulde tanke i praksis. Jeg håber således, at det vil lykkes under kommende forhandlinger at finde en vej frem, der bevarer Sverige i Europarådet uden at hindre dets videre udbygning, der er nødvendiggjort af udviklingen i Europa. Danmark, og jeg tror også Norge, vil se det som en opgave at bidrage hertil.

Jeg kommer nu til det spørgsmål, det kommunistiske parti særlig har interesseret sig for og stillet en forespørgsel om, som folketinget med rette nægtede at fremme.

Efter denne synes partiet at nære stor bekymring over, at De Forenede Stater ikke har ratificeret protokollen af 17. juli 1925 om forbud mod anvendelse af giftige gasarter og bakteriologiske krigsmidler.

De Forenede Stater er medunderskriver af denne protokol. Og den blev også af den amerikanske regering i 1926 forelagt senatet, der skulle give sit samtykke til ratifikationen. Det er rigtigt nok, at dette samtykke aldrig er blevet givet, uagtet såvel regeringen som de højeste militære autoriteter kraftigt anbefalede sagen.